

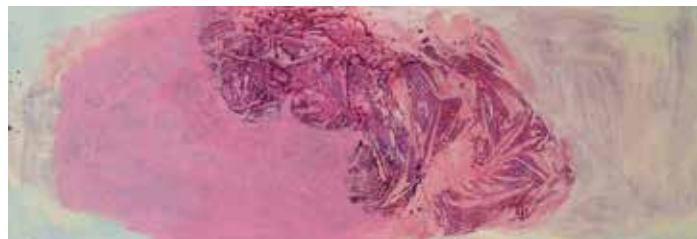

Bez naziva, 2017., 150x100 cm, akril na platnu

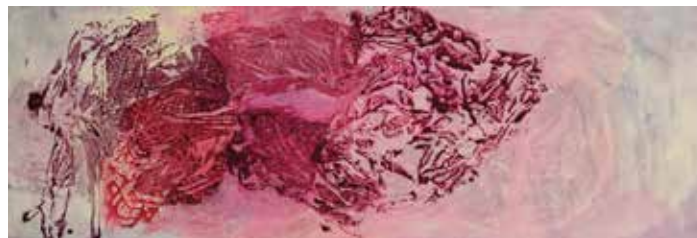
Antonia Čačić

Rođena 1976.g. u Zadru.

Diplomirala je 2001. godine na Arhitekonskom fakultetu, Studij dizajna te 2002. godine na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu u klasi prof. E. Kokota. Završila je poslijediplomski studij slikarstva u Ljubljani u klasi prof. G. Gnamuša. Sudjelovala na nizu skupnih i samostalnih izložbi, festivala, radionica i održala niz stručnih predavanja. U peruanskim Andama sudjelovala je u slikarskoj radionici i radionici za staklo, što je, uz mentorski utjecaj profesora Gnamuša također imalo veliki utjecaj u njezinim radovima. Članica je HDLU-a Zagreb i HDLU-a Rijeka.

Bez naziva, 2017. 50x150cm, akril na platnu

Bez naziva, 2017. 50x150cm, akril na platnu

moj generator kulture Grad Koprivnica

Nakladnik: Muzej grada Koprivnice

Za nakladnika: Robert Ćimin

Kustos izložbe: Ivana Mance

Likovni postav: Maša Zamljačanec

Priprema, dizajn: Dalibor Vugrinec

Tehnički postav izložbe: Saša Hrenić, Renato Horvat

Tisak: Tiskara Baltazar d.o.o, Koprivnica

Naklada: 300 primjeraka

Tiskano u Koprivnici, 2017.

Izložba je realizirana uz potporu Grada Koprivnice.

Galerija Koprivnica
16.6. – 2.7.2017.

Koža slike
Antonia Čačić

Na ovome tragu Antonia Čačić slika već duže vrijeme. U osnovi, posrijedi je procesualan pristup, gdje slika nastaje postupno, bez čvrstog, prethodno određenog programa, zasnivajući se na opetovanom uspostavljanju oblika i njihovom poništavanju, pri čemu tragovi pojedinih faza ostaju prisutni kao više ili manje zapretna povijest slike. Trenutak dovršenja slike tako je zapravo tek vremeniti prekid slikarskog zbivanja – moment zarobljen u beskonačnoj sadašnjosti, u kojem se odjednom počinju reflektirati sve prethodne etape života slike. Preslikani oblici kreću se pomaljati ispod površine, bilo lazurne, koja propušta njihov lik, bilo masnog, gustog bijelila koje uzalud niječe njihovo postojanje – čak i kada nisu eksplicitno vidljivi, oblici ostaju prisutni u pozadini frontalnog zbivanja, nijemi, ali uporni u svome trajanju. I tada slika, koja je još nedavno bila nestalno, vremenito događanje, postaje slikarski znak, čiji se elementi teže profilirati kao odnos lika i pozadine, motiva i okoline, u tome čak možda dosežući i figurativni iluzionizam neke neodređene organske forme koja se hoće osloboditi iz amorfne melase, neodređenog slikarskog tkiva koje je okružuje. Pa ipak, takvo je smisaono, značenjsko razrješenje puka želja promatrača: slike Antonije Čačić bez imalo popuštanja stalno održavaju napetost, osporavajući umu i oku familijarne zakone komponiranja i strukturiranja: razaznatljivi oblici često se ne nalaze u središtu kadra slike, već iz uglova vise ili kroz format tek prolaze; gusti nanosi boje često nisu ujedno i mjesta na kojima se zgušnjava značenje, već neodređene praznine koje okružuju potencijalni lik; ljepušaste, rascvjetale forme koji se pojavljuju na gornjim plohamu slike kao svojevrsni estetski prihvatljiv završetak, odjednom nalazimo preslikane negdje u pozadini, kako se pomaljšaju poput opomene o nestalnosti ili prolaznosti

Bez naziva, 2017., 150x100 cm, akril na platnu

postojećeg. Zbog svega toga, ove slike zahtijevaju angažiranog, trezvenog gledatelja: spremnog na zagledavanje u mutnu površinu slike, na razabiranje višestruko preklapljenih slojeva, na toleriranje nejasnoća i prividnih nelogičnosti – ukratko, gledatelja koji se ne odaje lako ni sanjarenju niti očajanju.

Slikajući već neko vrijeme na opisani način, kao što je već napomenuto, rad Antonije Čačić se unutar granica i mijenja: premda izložene slike u cjelini podržavaju isti poetički način, unutar njih je moguće razlikovati pojedine serije – dok su na ranijim preslikavanja gušća i drastičnija, a oblici, unatoč apstraktnoj srži, egzaktniji, čvršće strukturirani, što stvara natjecateljski odnos između lika i okruženja, u posljednjim radovima ti su odnosi rahlji, izgrađivanje oblika i njegovo poništavanje više nalikuju jedno drugome u postupku, lik i njegov prostorni kontekst manje su suprotstavljeni aspekti slike.

Što se pak predstavljačkih ili narativnih učitavanja u temeljno apstraktnu realnost slika Antonije Čačić tiče, ona ostaje na dispoziciji promatrača, kao opcija koja nije zabranjena, ali niti osobito produktivna za estetsko iskustvo djela. Slutnja o postojanju nekog osobnog, intimnog tematskog ishodišta doista nije više od toga – samo još jedna skrivena, davna etapa slike koja je odavno otišla u avanturu koja više o njemu ne ovisi.

Ivana Mance